

Arrest

nr. 161 323 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 26 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

De verwerende partij verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd zij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt zij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; 21 oktober 2005, nr. 150.057).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 15 september 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In de betrokken beschikking werd aangegeven dat de synthesesemorie een letterlijke weergave is van de middelen zoals opgenomen in het verzoekschrift en dat ze geen repliek bevat op de nota met opmerkingen. Verwijzend naar het gestelde in artikel 39/8, zevende en vijfde lid van de Vreemdelingenwet, dat inhoudt dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat, wordt aangegeven dat het ingestelde beroep dient te worden verworpen.

2.2. Verzoekster richt op 2 oktober 2015 een schrijven aan de Raad waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 14 januari 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat wat de synthesesemorie betreft geen strengere vereisten mogen worden gesteld dan deze van het Gerechtelijk Wetboek en dat haar synthesesemorie voldoet aan deze vereisten, zodat het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou worden geschonden indien haar synthesesemorie niet wordt aanvaard. Gevraagd op welke bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek zij precies doelt, stelt de verzoekende partij dat het gaat over “de artikelen die slaan op de verplichting een syntheseconclusie in te dienen”. Daarnaast meent de verzoekende partij dat recente rechtspraak van de Raad van State stelt dat de vaststellingen betreffende haar synthesesemorie niet noodzakelijk moeten leiden tot de onontvankelijkheid indien deze memorie een afdoende antwoord biedt op de nota, wat een feitenkwestie is. Gevraagd om deze rechtspraak te specificeren stelt de verzoekende partij dat het gaat om ‘arresten uit 2015 die makkelijk terug te vinden zijn.’”*

2.4. Van verzoekende partij, die voorhoudt dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden indien wat betreft de synthesesemorie strengere eisen worden gesteld dan deze die zijn opgenomen in het Gerechtelijk Wetboek voor wat betreft de syntheseconclusie, kan minstens worden verwacht dat zij dan het precieze artikel van het Gerechtelijk Wetboek aanduidt waarop ze deze schending baseert en tevens preciseert waarom haar synthesesemorie voldoet aan de vereisten van een syntheseconclusie zoals voorzien in het Gerechtelijke Wetboek, quod non. Alleszins, voor zover het de bedoeling is van verzoekende partij om te verwijzen naar de in artikel 748bis van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde syntheseconclusie, dient de Raad op te merken dat dergelijke verwijzing niet dienstig is (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.735). Artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet bevat een duidelijke eigen regeling voor wat de synthesesemorie betreft. Deze eigen regeling sluit uit dat toepassing wordt gemaakt van de voornoemde bepaling van het Gerechtelijk Wetboek met mogelijk eenzelfde onderwerp. Deze duidelijke eigen regeling voor de synthesesemorie in het vreemdelingencontentieux kan dan ook niet worden

vergeleken met de syntheseconclusie zoals bedoeld in artikel 478 van het Gerechtelijk Wetboek en er kan te dezen dan ook geen sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel. Voorts kan verzoekster met haar vage verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, zonder in concreto aan te tonen dat haar syntheseseminarie een daadwerkelijke repliek bevat op de nota met opmerkingen, de beschikking niet onderuit halen waar deze stelt dat de ingediende syntheseseminarie een letterlijke weergave bevat van de middelen zoals opgenomen in het verzoekschrift.

2.5. De inhoud van de beschikking blijft overeind. Het beroep dient dan ook te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA